

Titina Nica ȚENE

ANOTIMPUL JOCULUI

Poezii pentru copii

**SEMĂNĂTORUL - Editura online
August 2011**

Referințe critice (Selecție)

Titina Nica Țene știe să se apropie de universal receptărilor copilărești cu un firesc al prozodiei întru totul notabil, evocând momente de trăire emoțională pe care micii cititori îl percep și îl înțeleg cu ușurință căci emisiunea se face pe...lungimea de undă specifică a copilăriei.(...) "Recreația grădinii " este o lectură ce se recomandă de la sine ca o lectură utilă și plăcută, ca o carte ce-și află firesc locul, acum la început de an școlar, în ghiozdanul fiecărui elev din ciclul primar.

Constantin Cubleșan, "Curierul primăriei ",nr.135
din 22 septembrie 1997.

Una dintre caracteristicile operelor valoroase în care un autor își transpune spiritualitatea creatoare, este simplitatea. Marile opera strălucesc tocmai prin simplitate, prin ușurința exprimării și prin acuratețea evocării artistice, fie că sunt înfăptuite prin linie, prin culoare, prin cuvânt, ori prin sunte.(...).

În acest context se încadrează și poezia doamnei Titina Nica Țene(...).

Petre Birău, "Semne ", Deva, 2003.

Talentul didactic al autoarei se simte în limbajul copilei care are o altă înțelegere privind sensul cuvintelor comparativ cu adulții.(...)

În lumea noastră globalizată, unde multe sunt percepute ca o clonare de idei și fapte și unde școlile înalte oferă cursuri de CREATIVE WRITING, din când în când, își face simțită prezența câte un scriitor authentic, cu talent înnăscut și care aduce varietate în literatură contemporană. Titina Nica Țene este o astfel de scriitoare.

Mariana Zavati Gardner "Oglinda literară ", nr.38, 2005.

RECREAȚIA GRĂDINII

Traista cu povești

Ține buna traista-n spate
cu povești, multe-adunate,
ce le-ascultă Ionică,
smirnă ochii la bunică...

despre un ied necuminte,
despre lupul care minte,

despre zâne, feți-frumoși,
balaori și prinți bărboși.

Ionică-i mai cu..minte
decât lupul care minte...

și-i mai cuminte...un pic
decât iedul cel mai mic,

cu toate că astâmpăr n-are,
ca și iedul cel mai mare.

La plecare, Ionică
Roagă dulce pe bunică:

-Bună, dacă mă iubești,
Să-mi dai traista cu povești...

Anotimpul jocului

Din zăpadă-ncep să curgă
pârâiase mii și mii
semn că vine PRIMAVARA
peste câmpuri, dragi copii!

Ne scăldăm în apa rece
până cand se lasă seara

și ne zbenguim pe vale
cât este de lungă VARA

TOAMNA vine tip-tiptil
cerne peste tot culoare
mere, pere și gutui
rumenesc frumos sub soare.

IARNA este o minune
că ne dăm cu sânioara
și patinele pe gheață
până vine primăvara.

Anotimpurile

TOAMNA vine cu penelul
colorează copăcelul.

IARNA ninge cu fulgi mici
parcă-s mii de licurici.

VARA ne umplem de soare
Când la munte când la mare.

PRIMA VARA ne oferă
ghiocei , nu flori de seră!

Ciocănitoea

Într-un nuc pletos și mare
sosi o ciocănitoea,
cu basmaua dantelată
și rochița colorată.
Uite, colo-n colțișor,
se ascunde-un viermișor
să nu-l vadă “ gospodina“,
care curăță tulpina.
Deși stă, ca după ușă,
cu plăcere-l bagă-n gușă,
iară nucul, lung foșnește,
semn că ei îi mulțumește.

Cireșii

Am sădit lângă bloc doi cireși,
subțiri și plăpânzi ca o floare,
copiii îi privesc bucuroși
cum își-nalță crenguțele -n soare.

Prin florile albe ca neaua
cântă păsărele zglobii
și pace aduc între oameni
și bucurie pentru copii.

Se scutură floarea-ntr-o seară,
bănuți de argint pe cărare,
se-ndreaptă cireșii spre vară
și vântul se umple de floare.

Copii măricei și copii mititei,
veniți să ne vedeți cireșii,
cum atârnă-n ei cireșele-cercei,
la fel de roșii ca obrazii voștri.

E-atâta hărnicie

În mările de holde cu valuri pârguite
vin copii să cânte hărnicia,
se-ngână-n spice chemările-mplinite
cu aburii din pâine și copilăria.

E-atâta hărnicie și dăruire-n toate,
de bogăția toamnei ne bucurăm și noi
și parcă fructele-s cu soarta împăcate
când pline camioane trec șuvoi.

Recreația grădinii

Când mă duc eu în grădină
între legume și flori
mi se pare, deseori,
că-i o liniște deplină.
Însă... am surprins odată
trei legume cum se ceartă;
nu cu un scop oarecare
ci așa, de la distanță,
o legumă cu o floare
ca să-și deie importanță.
Și era grădina toată
numai o vibrație,
cred că și ea, ca la școală,
avea... recreație:
Gata! Luați o pauză!
strigă-n cor toți năstureii,
pentru această cauză
par să sune clopoțelii.
Cum sta varza în grădină
ca o barză-ntr-un picior
și rotată în lumină
le vorbi suratelor:
Uite! Mi-au crescut în soare
frunze mari ce-aduc răcoare
nu ca voi, ce dezvelite,
stați în soare amețite,
iar eu stau și mă socot
c-o să vă uscați de tot.
- Nu mai spune, zise macul,
înroșindu-i-se capul.
Chiar de stăm noi în lumină,
sare o floare de sulfină,
dăm polen pentru albină,
însă frunza ta cea creață
e tocată pentru rață.
- Ne lipsim de așa părezență,
zise tare pătrunjelul,
ca să iasă-n evidență.
Intr-un colț, o sunătoare
a zvârlit semințe-n soare
cu un fel de... pocnitoare.
Hop, rochița rândunicii
i se adresă furnicii:
- la, mai coborâți și voi,
toată ziua stați pe noi!
Iar de lângă stâlpul porții,
speriată, o lalea:
Imi treziți regina nopții,
dacă nu veți înceta!
Gura leului, stăpână,
cum e ea peste grădină
zise, numai într-o doară,
ridicând în vânt o nară:

**Potoliți-vă, vă rog!
Și-ntr-o clipă încetară.**

Fluturii

Este primăvară, Doamne,
peste câmpul cu trifoi
eu alerg cu alți copii
după fluturi prin zăvoi.

Nu-i prindem că nu e bine
fluturii n-or să mai zboare
dacă le-atingem cu mâna
puful de pe aripioare.

Ei se învârtesc și zboară
sus spre florile din tei
nouă nu ne ajunge ziua
s-alergăm tot după ei.

Copiii

Noi suntem copiii de azi
ne pregătim pentru zborul de mâine,
precum mugurul din creanga de brazi,
sau bobul din spic pentru pâine.

Sub cerul țării cu limpezimi de vis
muncim și învățăm cu dăruire
și-n hora dragostei de neam ne-am prins
dând gândului nostru-mplinire.

Creștem frumoși sub seninul zării
și aripi ne deschidem pentru viitor,
de unde navele visării
pornesc în necurmatul zbor.

Grădinarii

Lili, Lică și Ionică
și-au ales- nu prea departe –
lângă bloc, grădină mică,
hotărând tot, ca la carte!

Lili, fiind ceva mai mare,
face straturi cu o sapă;
cu stropitoarea păpușii,
Lică s-a dus după apă.

Ionică, cel mai mic,
umblă-n urma lor cu teamă,
în grădină are un rost
este...”băgător de seamă “!

Haplea

Eu, Ionel și două fete
am pornit-o spre pădure,
înarmați cu coșulețe
să culegem fragi și mure.

Noi cu râvnă culegeam
însă dragul Ionel
în coș nu punea nimic
avea grijă doar de el.

Am umplut trei coșulețe
toți cu gândul la dulceață
numai pe Ionică al nostru
îl durea burta de greață.

Părinții ne-au lăudat
ne-au dat și câte-un pupic
Ionel s-a rușinat
nu avea în coș nimic!

Iepurașul

Astăzi, un copil poznaș
a-ntâlnit un iepuraș:
- Unde mergi, măi iepuraș?
- Ia..., eu plec de la oraș,
că, aici, la bloc, în dos,
n-am o varză pentru ros
și sunt mic și-nfometat,
de trei zile n-am mâncat!
- Ce prostuț ești, iepurică,
hai la grădina lui Lică
ai să rozi la varză dulce
până somnu-o să tea puce!

Spuneți-mi, voi, dragi copii,
a făcut vreun rău poznașul
c-a momit el iepurașul?

In grădină

In grădina mea cu nuc,
unde deseori mă duc,
au crescut flori dantelate,
cu lumină colorate.
Roșul din basmaua mea
s-a mutata într-o lalea.
Din crâmpei de cer rochița
și-a făcut-o albăstrița.
Floarea-soarelui, mai mare,
și-a pus pălării de... soare.
O floare mai cu tupeu
a luat gura de leu.
La poalele nucului
- ciuboțica cucului –
uitată a fost de cuc,
ce cânta adesea-n nuc.

Mai jos, în dosul porții,
doarme-n zi regina nopții
numai seara se trezește
și parfum ea răspândește.

În livezile din sat

S-a-mbrăcat în galben toamna
ca și aurul din grâu,
Floarea-Soarelui e doamna
aplecată peste râu.

Toamna și-a ascuns lumina
sub perdelele de ceață,
nucul și-a-nălțat tulpina
însă vântul nu-l răsfață.

Noi cu toții am plecat
-cu obrajii rubinii-
în livezile din sat
să culegem bogății.

De cum vine dimineața
huruie pe câmp tractoare,
să rodească-n brazde viața
bobului scăldat de soare.

Pomișorul din grădină

Hai, copii, să facem noi
o grădină de legume,
ce sădim în ea anume
o să spuneți singuri voi.

Să săpăm, să facem straturi
mărunțind ușor pământul
ș-or să crească zarzavaturi
legănându-se cu vântul.

Să sădim și-un pomișor
în grădina de legume,
uite, colo-n colțișor,
vreți să spuneți ce anume?

-Un cireș! Strigară țânci,
să ajungă până-la stele,
iar în vară când rodește
crengile s-atârne grele!

Astfel în grădina noastră
crește pomul, dar eu zic:
o dată cu munca voastră
ați crescut și voi un pic.

Zi de toamnă

Printre flori nu mai sunt
fluturi,
nici pescăruși
printre nori,
tu, copac, iarăși
te scuturi,
când săgeata brumei
cade-n zori.
Este frig și
ziua-i mică.
Bate-un vânticel
subțire,
iar un fir de levănțică
se usucă de uimire.
Tufănică în lumină
se trezește-ncet din somn
și privește prin grădină:
-S-a dus visul policrom!

Primul abecedar

Frunzulițe gălbioare
-aripi nici de fluturaș-
se așează pe cărare
parcă ar fi un covoraș.

Fructele se coc sub soare
păsări ciripesc duios,
îmbrăcați de sărbătoare
merg copii pe stradă-n jos.

Stoluri, stoluri se îndreaptă
către Școală, unde-n dar,
vor primi cu bucurie
primul lor abecedar.

În excursie

În vacanță, am plecat în excursie iar,
aleargă trenul ca un șarpe de argint,
cântând privim prin al ferestrelor chenar
la nesfârșite-ntinderi de pământ.

Sclipește soarele-n roua din iarbă,
gâzele aleargă prin grâul din lan,
cerul a pus munților albastră salbă
și se aude un cântec din fluier de cioban.

Se derulează al văilor decor,
în zori câmpia se-mbracă în holde,
ne-aleargă privirea în zbor
spre-naltele achele de sonde.

Am ajuns la locul convenit de popas,
unde, la foc de tabără, vom cânta
frumusețile țării ce-n inimi ne-au rămas
și povestiri despre viteji vom asculta.

Toamna

În păduri s-a strecurat
și în struguri din vie
și pe toate a picurat
o culoare ruginie.

Ea aprinde în livezi
sori, gutuile-n amiezi,

noi le rupem de pe ram
și le așezăm în geam.

Hai, copii, s-aducem noi
de cu zori și până-n seară
-până nu ne udă ploii-
rodul toamnei în cămară!

Prima zi de școală

Este toamnă peste câmpuri
Vântul bate-n vie toaca
Catincuța este tristă,
Așa crede ea acum,
Că s-a terminat cu joaca.
-Mâine începe școala, mamă!
Eu mă bucur și nu prea,
Chiar dacă am crescut mai mare
Parcă tot mai m-aș juca.
Mama îndată o liniștește:
-O fetiță care știe
Ziua-ntreagă cum se-mparte
Are vreme pentru toate
Și de joacă, și de carte.

Catinca

Ceasu-ntruna țăcănește,
nu tace, nici nu vorbește.
Taca-tica, taca-tica,
restul nu face nimica.

Tare mult s-ar plictisi
dacă nu l-ar mai privi
o fetiță școlăriță
cu șort nou și cu rochiță.

Și Catinca școlăriță
cum a venit de la școală
mai întâi pe mâini se spală
așează pe umerăș

uniformă, pieptăraș
și mănâncă liniștit
frumușel și îngrijit.

Mai apoi fetița noastră
udă florile din glastră
și privește către ceas
timp dacă i-a mai rămas
pentru lecții, pentru joacă,
timpul aiurea să nu treacă.

Ce cuminte-i școlărița!
Eu vă îndem dragii mei
ca să luați exemplul ei!

În poiana cu urzici

În poiana cu urzici
locuiesc niște furnici:
una este școlăriță,
alta e la grădiniță.
una-și face temele
cealaltă desenele.

Dintre ele cea mai mică,
fiind un bebeluș-furnică,
umblă după demâncare
pentru ca să crească mare.

Când le vezi pe loc îi zici:
Ce mai harnice furnici.

BUCURIA LUCRURILOR SIMPLE

Bucurie în vară

De câte ori vine vara,
simțim cum rodește lumina în grâu.
Ascultăm în ierburi
vibrând vioara,
și izvorul printre stânci
visându-se râu.
Vorba bună ne încolțește-n gând
și trecem veseli prin zile cu soare și ploii.

Auzim înțelepciunea străbunilor
urcând în tinere tulpini către noi.
De câte ori luăm un spic în palmă,
simțim cum holda se visează pâine,
iar ziua e mai înaltă și mai calmă
în devenirea noastră către mâine.

Bucuria lucrurilor simple

Să te bucuri că nu a plouat
și a fost o zi mai luminoasă
cocoșul în ogradă a cântat
amintind întoarcerea acasă.

Să te bucuri că ai cules un măr
Rumenit cu miezul plin de soare
și copilul mic, abia mergând,
ți-a întins, cu mâna lui, o floare

Să te bucuri că a înflorit cireșul
lângă o tufă mov de liliac
că în lanul aurit de soare
stau aprinse lămpile de mac

Că pădurea-n toamnă a ruginit
poleind cărările cu lună
cineva ti-a spus, abia șoptit,
seara la culcare, noapte bună!

Fericirea nu e peste mări
nici de sus să n-o așteți mereu
ea e aici în lucrurile simple
care zilnic sunt în jurul tău.

Balonul

Un balon, rotund ca luna,
sare de-l lovești într-una,
se tot duce și tot vine
când la mine,
când la tine,
când în sus,
și când în jos,
în continuu dans voios,
la fel de neastâmpărat
ca și noi câte-odată,
dar... la joacă, ne unește
și ne împrietenește.

Bine ai venit primăvară

Pe sub salcia pletoasă
curge râul murmurând
Soarele pe ceru-albastru
ne luminează zâmbind.

Ghioceii parfumați
au ieșit de sub zăpadă,
vin copiii bucuroși
să-i culeagă și să-i vadă.

Dealurile vor fi verzi
o să cânte cucul iară,
noi suntem tot mai voioși,
Bine ai venit, primăvară!

Harnic ca un ghiocel

Mic și cu zăpada-n cap
a ieșit către lumină
s-anunțe cu bucurie
primăvara ce-o să vină.

Este primul dintre flori
și e mic și e gingaș
două aripioare albe
parcă ar fi un fluturaș.

Nu e fluture, nu zboară,
stă pe verdele-i picior
până îl culeg copiii
pe micuțul vestitor.

De 8 Martie, lui mama,
dăruiți-i ghiocel
să vă ureze cu drag
să fiți harnici tot ca ei.

Desen pe trotuar

Am desenat o casă pe trotuar,
deschisă am schițat și ușa,
la fereastră cântă un canar,
și m-am mutat acolo cu păpușa.
Am desenat și o grădină cu flori,
cu fructe o livadă am încărcat
și, ca să mă trezească-n zori,
pe casă am pus cocoșul pintenat.
Abia aștepti vacanța care vine
să plec, din nou, tot la bunica-n sat.

În planor

Parcă plutești pe-o aripă de nor,
când te plimbi într-un planor.

Într-un zbor ușor și lin
ca un miros de pelin.

Să privești de la-nălțime
să trăiești clipe sublime

Să zărești copii la scaldă
când ziua-i senină, caldă.

Pe ogor e sărbătoare
și-n roade e numai soare.

Zbor cu fratele mai mare
ce-i constructor de planoare

.

În tabără, iarna

La munte, în pădurea de brazi,
ajuns-am cu bucurie, azi.

Ne vor purta săniuțele-n goană
de sus până jos în poiană.

Din bulgări cu străluciri de stea
vom face un Moș Crăciun din nea.

Unul și-n iarna trecut-am făcut
dar unde-i, oare, unde a dispărut?

Iar când frigul va strânge mai tare,
ne vom duce cu stelele la culcare.

Infloresc gutuii

Eram, într-o seară, în grădina mea
Pescuiam cu gândul, dintr-un lac, o stea.

Se-nvârteau în roiuri stelele de foc,
Bănuiau, pe semne, că le chem la joc.

Se-oglindeau în apă, tremurând ușor,
Le bătea și vântul, ce trecea în zbor.

Când..., spre dimineață, steaua lucitoare,
În gutuiul nostru, s-a schimbat în floare.

Învățătoarei

În mâna dreaptă condeiul mi-ai pus
să pătrund cu el în univers,
să-mi urce visul cu-o treaptă mai sus
și să-mi pun recunoștința-n vers.

Mi-ai vorbit de istoria țării, milenară,
de sângele vărsat de străbuni,
azi țării să-i fim primăvară
și copilăria, patriei cununi.

M-ai învățat să înțeleg
sensul cuvântului iubire
din toate să fac un întreg:
România și a ei cinstire.

Anii trec peste vârfuri de brazi
zilele sunt mai luminoase și pline,
copii de ieri, constructorii de azi,
în tot ce fac, zidesc ceva din tine.

La bunica

La bunica mult îmi place
are-n curte dobitoace:
porcul, capra și cu țapul
și cocoșul pintenatul,
gâște, rațe și curcani
ce se-nfoaie năzdrăvani.
Mai trăiește la bunica
Mieunicu, Mieunica
și fălosul de Azor
care mârâie de zor.
Anastasia gândi cu foc:

“Cum să fac să aibă loc
În camera mea din bloc?”

La mare

Sta pe malul mării,
într-o zi cu soare,
Ionică-al nostru,
Construind vapoare.

Se uita în zare,
se ruga de valuri,
să-i ducă vapoarele
departe de maluri.

Tata, tot văzându-l
cum de dor tânjește,
i-a făcut cu ochiul,
clar..., marinărește:

-O să-nveți, copile,
când vei crește mare,
să-ți găsești puterea
să conduci vapoare!

Mări de crini

Am trecut prin mări de crini
cu flori albe pe tulpini.
Arome îmbietoare
ies din fiecare floare.
Uite colo, o fetiță
cum le prinde în cosiță
și se luminează strada...
Parcă-i Albă-ca- Zăpada!

Melcul

Melcule, melcuțul meu
ce n-aș da să am și eu,
de la bunul Dumnezeu,
harul tău!
Nu te plouă,
nu te ninge,
bate vântu-ți este bine,
că porți căsuța cu tine.

Mica învățătoare

Surioara nu e mare
dar deja e-nvățătoare
face lecții cu:
Păpușa, Mieunica,
Ursulețul, Maimuțica.
Iată toți elevii ei
ce i-a așezat frumos
pe o pătură pe jos.
Ea întreabă, ea răspunde,

căci Păpușa nici n-aude.
Ursulețul e din vată
nu vorbește niciodată.
Maimuțica e din pluș
are pe nas puțin tuș.
Singura care e vie
și ar trebui să știe
e elava Mieunica,
însă...nu știe nimica,
este foarte neatentă
și-o să fie...repetentă!

A răcit, în gât, păpușa

Lili-nchide bine ușa
și își ceartă-ncet păpușa:
-Dacă nu te-ai îngrijit,
uite că ai și răcit!
Ai plecat la joacă-afară
fără să îți pui fular,
ai băut și apă rece,
asta toate le întrece!
Stai în pat, să fii cuminte!
Că îți fac un ceai fierbinte.
Am vreo două aspirine,
să le iei, să te faci bine
...
Acuma, ca drept pedeapsă,
o să stai închisă-n casă!

Doctorița

O fetiță de trei ani
cu șorț și papuci din pluș
s-a făcut, așa, deodată,
doctoriță de păpuși.

A luat, cu mare grijă,
din sertar de după ușă

un bețișor și înțepă
ușurel pe a ei păpușă.

Zice că ar fi răcit,
că umblă cam dezbrăcată
și o ceartă cu blândețe:
- Fată neastâmpărată!

Mieunicu, Mieunica

Mieunicu, Mieunica
Sunt pisoiful și pisica
Uite așa le-a zis mămica!
Mieunicu, Mieunica.

Acum, plânge Mieunica
Miau ! Miau ! Miau !
Ca și pisica,
Oare unde e mămica ?

Are și ea o mămică
Chiar dacă-i numai pisică.

Apoi, plânge Mieunicu
Miau ! Miau ! Miau !
Ca și pisicu
Oare unde e tăticu ?

Are și el un tătic
Chiar dacă-i numai pisic.

În lumea asta mare,
Nimic nu e la-ntâmplare.

Musafirul

În prima zi de școală
un gingaș porumbel
a poposit în clasă,
chiar lângă Ionel.

N-avea ghiozdan în spate

și nici abecedar,
dar a adus din zare
un strop de cer în dar.

Ghem-pisic

Stă pe labe, jos, pisicu
noi îi spunem Mieunicu
cât este ziua de mare
plânge după demâncare.
Este mic și drăgălaș
dar e și tare poznaș:
ieri, pe ghem s-a repezit,
l-a luat, l-a răsucit,
cu gura și cu lăbuța,
dându-se peste el huța!
Învârtindu-l în neștire
s-a înfășurat în fire.
Când vine bunicul acasă
ce a văzut pe covor ?
-Două gheme de fuior-
Aplecându-se să vadă
unul din gheme avea...coadă.
pe loc s-a speriat
când un ghem a...mieunat
și-a dat seama bunicu
că nu-i ghem și-i Mieunicu.

Cât era el de bunic
nu văzuse ghem-pisic.

Are mama doi băieți

Are mama doi băieți
Ionuț și Floricel
și știți cum se-nțeleg ei?
Ca Azor cu Motănel.

Ionuț așează patul
vine-l strică Floricel

Ionuț ridică perna
și-o trânteste, buf, în el.

Și nici unul nu se lasă
se-nchipuie năzdrăvani
au spart și vaza cu flori
și se bat ca doi curcani.

Se ridică în picioare
și se privesc mânios
care e mai tare, care,
și se tăvălesc pe jos.

În vârtejul lor nebun
nu mai văd în jur nimica
au călcat-o drept pe coadă
pe micuța Mieunica.

Mieunica sare-n lături
lingându-se pe la bot
zău așa copiii aceștia
cred că s-au prostit de tot.

După ce se potolesc
se uită, ia bine seama,
praful s-a ales de toate
ce ne facem, vine mama!

Repede fac bine patul
pun și pernele pe el
dar cu vaza ce ne facem?
Se sperie Floricel.

Și ca doi copii cuminți
sar în fața lui mămica
și cerșesc o sărutare:
- Nu am făcut rău nimica.

Mama le știa năravul
și se uită, lung, prin casă,
ordine pare să fie, dar,
- unde-i vaza de pe masă?

Ei se uită cu mirare
și se lovesc cot în cot
- O să vă dau sărutare

când veți fi cumiți de tot!

Ce angajament și-au luat
Ionuț cu Floricel,
rămâne să mai vedem,
doar nu-a Azor cu Motănel!?

1977 Drăgășani

Ne bucurăm de ninsoare

Dansează fulgii de nea,
norii-au prins soarele-n gheare,
se-nvelește câmpul cu maramă grea
și ne bucurăm de ninsoare.

Alegăm prin zăpadă, până târziu,
când mama ne cheamă acasă,
cum trece timpul nici noi nu știm.
Prima ninsoare e tare frumoasă!

Ninge pentru prima oară...

Ninge pentru prima oară-n iarna aceasta
Stele albe cad peste copii
Ce zburdă cu ochii la cer
Și fulgii vin, și fulgii pier...
Ninge pentru prima oară-n iarna aceasta
Și ne cuprinde un dor de alb
Zăpada răscolește amintirile din noi
Și nu vrem să mai știm c-au fost vreodată ploi.

Ninge

Ninge pentru prima oară
cu stele albe peste sat,
Hai afară, sănioară!
Că deja destul ai stat.

Zburăm ca vântul în jos
zăpada ne intră-n gură
este atâta de frumos
chiar și după o trântitură.

Totu-i alb parcă-i smântână,
Mieunicu a crezut
că zăpada este bună
precum laptele bătut.

Plouă, pic, pic, pic

Plouă, plouă, pic, pic, pic!
și nu-i nici un strop de soare,
cerul negru cerne picuri
prin ochi de strecurătoare.

Frățiorul meu cel mic
este tare supărat
și mânuța-și răsuțește
în păru-i cârlionțat.

Nu-nțelege de ce mama
nu îi ia în seamă drama,
când el vrea ca să se joace
cu ghetuțele-n băltoace...

O întreabă serios:
-Cine a bătut, azi, cerul,
de s-a supărat pe noi
și plânge acum cu ploi?

Puii

Are curca zece pui,
ghemotoace roș-gălbui,
ce cu greu se țin de curcă
fiindcă umblă ca năucă.
Nicidecum nu stau pe loc
ba mai cad câteodată
din picioare drept în cioc.
A găsit o râmă unul
fuge cu ea ca nebunul,
o mai pune jos și-cau!
Plecați de aici, nu vă dau!
Sar pe el alți vreo doi- trei
și se bat de sar scânteii,
pân-s-apuce de mâncat
râma-n baltă a intrat.

Nu vă mai spun eu morala
că de mâine-ncepe școala.

Șah

Pe o tablă cu pătrate din făinață
Două armate stau față în față.

Și încep lupta la al nostru semn
Mutate cu mâna, că-s numai din lemn.

E o luptă dreaptă între noi doi,
Răpindu-ne soldații, la fel ca-n război.

“Pionii “își fac săbii din raze de soare
Și jocul nostrum e o sărbătoare.

Aleargă “nebunul “ în diagonală,
Și “calu “-mi răpește fără de sfială.

“ Regele“, negru de supărare, fără armură
Se retrage ca un laș după o “tură “.

Un “pion “isteț ascuns de lumină

Încearcă un atac la “regină “!

Dintr-un colț în altul “nebunul “disperat
Se zbate să salveze “regele “de mat.

Dar a venit un “cal “ într-un salt surpriză
Echilibrând lupta și făcând remiză.

Armatele le-nchidem apoi într-o cutie,
că ne cheamă soarele la joacă în câmpie.

Sculptorul

Săpătorule în piatră, cum de-ai reușit
să dai viață chipului cioplit?

Marmura se bucură, zâmbește,
când sigur mâna ta o netezește.

Piatra prinde viață sub daltă
și, lângă tine, inima tresaltă.

Când nu vei mai fi, va rămâne
truda mâinilor tale bătrâne.

Tablou de primăvara

A venit o rândunică
și-apoi altele în zbor,
aducând, ca-ntodeauna,
dor de țară, numai dor.
În grădină au crescut
frunze late de salată,
buburuza cu buline
timp frumos aduce-ndată.
Într-o noapte-au înflorit
cei doi vișini din ogradă,
fluturii se-ntrec în zbor

și-au ieșit copii să vadă
venind ultimul cocor.
Și adie-ncet un vânt
ca un zumzet de izvor,
împletindu-se în cânt
cu glasul copiilor.

Țara mea

Țara mea, țară frumoasă,
în care învăț și cresc,
ești bogată și aleasă
ca sufletul românesc.

Cu brațul meu firav și mic,
palate mândre printre stele,
din cuburi și vise ridic
să râdă-n soare chipul țării mele.

Suntem mici, cu inimi mari,
și timid e-al nostru zbor,
dar țării, printre temerari,
îi construim nou viitor!

Trei rățoi

Pe o baltă trei rățoi
au plecat la o plimbare
singuri, fără de rățuște,
ele rămânând pe mal
penele să și-le uște.
Unele stăteau pe ouă
ca să scoată niște pui
mici cât boabele de rouă
și cu pufușor gălbui.
Iar rățoii, mac, mac, mac,
le mai strigă pe rățuște:
-Hai, veniți și voi cu noi,
să mai prindem niște muște!

Pe sub apă stând cu capul
și picioarele în sus,
rățoii noștri cei bravi
se dădeau de-a berbeleacul
să arate că-s grozavi.
Iar când puii ies din ouă
țanțoși merg, rățoii, trei,
tot în fața celor mici
parcă i-ar fi clocit ei.

Unde se nasc ”mările “?

Unde se nasc mările,
albastrele-zărilor?

Am văzut pe înălțime
izvoarașe o mulțime
curgând în nesfârșite râuri,
ca niște cai scăpați din frâuri.
Mai în jos, în depărtare,
se opresc din alergare
și-astfel se formează o mare,
mare cu-nspumate valuri
ce strâng stele între maluri
și dau buzna-ntr-o turbină
să ajungă-n bec lumină.

Ulciorul de Hurez

Măiastre forme modelate-n lut
cu truda unei mâini de priceput.

Când am fost în tabără odată,
am văzut lutul modelat pe roată.

Cum ia forme rotunde și se-ncheagă
gândul olarului de-o viață întreagă.

Am băut din gura ulciorului rotundă

recea-i apă cu arome-n undă.

Ne străluceau obraji-n ulcioare
Umplute-n răcoroasele izvoare.

Ne bucurăm de munți și de lumină
și de ulcica asta de minune plină...

Vis

Ionuț cu ochi albaștri
Care e elev acum
Visează ca printer aștri
Să-și croiască singur drum.

Pune mâna pe o Stea
O învârtește ca pe-o roată
Din Lună-și face saltea
Și colindă bolta toată.

Se urcă în Carul Mare
Și apoi în Carul Mic
Și de sus la fiecare
Le trimite un pupic.

- Hai, copii și voi cu mine
Să vă plimb prin zări albastre
Stelele să ne lumine
Calea visurilor noastre!.

Vis de copil

Se făcea că era dimineață
și se spăla la izvor pe față,

Sălciile se aplecau ușor
să bea și ele apă de izvor.

A mers pe o cărare cu furnici
și erau negre și erau mici.

Duceau câte un sac în spinare

să aibă burdușite hambare.

Pe lângă furnici când trecea
ghiozdanul mai ușor îi părea.

Dar s-a ridicat a nopții cortină
și copilul s-a trezit în lumină!

Vrăbiuța

Zice către-o vrăbiuță
Dărusică cel pitic:
-Eu sunt „male“ tu ești mică,
hai să ne jucăm un pic!
Îl privește vrăbiuța
colorată ca un nor,
-Dacă-o să mă strângi prea tare
nu voi mai putea să zbor...

Copilul, cu gânduri ne-mpăcate,
o privi cum zboară-n libertate.

La grădiniță

Are patru ani fetița!
Frecventează grădinița...

Zeci de dalbe mogâldete
au venit aici să-nvețe

Pe “i”, pe “o”, pe “a”
și arta de a se juca.

Viorica, răbdurie,
desenează pe hârtie:

O casă cu porți de lemn
și pe Mieunicul-ghem.

Alte fete, ați văzut?
Au războaie de țesut.

Țes covoare și mănuși
pentru dragile păpuși.

Băieții, din plastiline,
fac mai multe figurine:

Cai, căruțe, călăreți
lopățele și găleți.

Ionuț, cu acuarele,
Desenează un cer cu stele.

...Pleacă fata la culcare
pentru ca să crească mare.

Căci mai are o dorință
să devină școlăriță.

Tot ce ne-nconjoară

Priviți râurile albastre
și-această câmpie cu holde,
dealurile purtând pe umeri
schele înalte de sonde!
Acele izvoare limpezi,
mângâiate de vântul hoinar,
munții falnici
cu frunțile-n al cerului hotar.
Priviți acești fermieri-țărani
cu fruntea arată de anotimpuri,
harnici, buni și truditori
și-aceste cetăți de lumină
minuni ridicate în zori.

Toate acestea, copii,
pe care le cunoaștem în
vacanțe și călătorii
și ne fericesc copilăria
fac parte din frumoasa țară
ROMÂNIA!

CUPRINS

RECREAȚIA GRĂDINII	3
Traista cu povești.....	3
Anotimpul jocului.....	3
Anotimpurile	4
Ciocănitoea	4
Cireșii	5
E-atâta hărnicie	5
Recreația grădinii.....	6
Fluturii	7
Copiii	7
Grădinarii.....	8
Haplea.....	8
Iepurașul	9
În grădină	9
În livezile din sat.....	10
Pomișorul din grădină	10
Zi de toamnă.....	11
Primul abecedar.....	11
În excursie.....	12
Toamna	12
Prima zi de școală	13
Catinca	13
În poiana cu urzici.....	14
BUCURIA LUCRURILOR SIMPLE	15
Bucurie în vară.....	15
Bucuria lucrurilor simple.....	15
Balonul	16
Bine ai venit primăvară	16
Harnic ca un ghiocel.....	17
Desen pe trotuar	17
În planor.....	18
În tabără, iarna	18
Infloresc gutuii	19
Învățătoarei	19
La bunica	20

La mare	20
Mări de crini	21
Melcul	21
Mica învățătoare	21
A răcit, în gât, păpușa	22
Doctorița	22
Mieunicu, Mieunica	23
Musafirul	23
Ghem-pisic	24
Are mama doi băieți	24
Ne bucurăm de ninsoare	26
Ninge pentru prima oară	26
Ninge	27
Plouă, pic, pic, pic	27
Puii	28
Șah	28
Sculptorul	29
Tablou de primăvara	29
Țara mea	30
Trei rățoi	30
Unde se nasc ”mările “?	31
Ulciorul de Hurez	31
Vis	32
Vis de copil	32
Vrăbiuța	33
La grădiniță	33
Tot ce ne-nconjoară	34